

HAR JEG BRUG FOR TILGIVELSE?

Wilhelm Bush - "Hvad skal jeg med Jesus?"

Jeg er overbevist om, at halvdelen af mine læsere vil sige: »Tilgivelse for synder? Det har jeg ikke behov for!« En ung mand har for nylig forklaret mig det sådan: »Vi lever jo i en tid, hvor behov vækkes af reklamer. Vores bedsteforældre anede intet om tyggegummi eller cigaretter. Gennem uendelige reklamer i dagspressen er vi nu efterhånden nået dertil, hvor vi f. eks. ikke tror, at vi kan leve uden cigaretter. Der er skabt et behov - og så kan der sælges!«

Og så fortsatte den unge mand: »Sådan gør kirken også. Kirken gør det klart for mennesker: I behøver tilgivelser for synd! - og så sælger den det. Forstår du: Vi har ikke behov for tilgivelse - men I skaber først behovet for det, og så kan I sælge varen.«

Er det sådan? Hvis du nu standser en på gaden: »Goddag, hvad hedder du?« »Jan Andersen!« »Jan Andersen, har du brug for tilgivelse for synd?« »Vrøvl! Jeg har brug for 6.000 kr., men tilgivelse for synd? Næ ... !«

Er det rigtigt? Skaber vi et behov, som ikke var der fra begyndelsen, for at dække det bagefter med Bibelen?

Jeg siger dig: Det er en grufuld fejltagelse, en forfærdelig misforståelse. Der er intet, vi har mere brug for, end tilgivelse for synd. Den, som mener, han ikke behøver tilgivelse for synd, kender slet ikke den hellige, skrækkelige Gud. Der er blevet talt så meget om Guds kærlighed, at vi helt har glemmt, at Gud - sådan står der i Bibelen - er en hellig Gud! Når jeg pludselig opdager, at Gud er skrækindjagende, så bliver jeg vækket af mit liv i synden. Og den, som siger: »Jeg har ikke behov for syndernes forladelse!« - han har ingen anelse om den levende Gud, der kan ødelægge både krop og sjæl i Helvede. Man kan nemlig gå evigt fortabt. Det siger Jesus, han, som må vide det.

Og hvis hele verden siger: »Det tror vi ikke på!« - så vil hele verden gå fortabt! Jesus ved, hvad der er bagved forhængen. Og han advarer os indtrængende mod fortabelsen

Og nu står vi med vores synder og vover at sige: »Vi har ikke behov for tilgivelse! Kirken vækker bare et behov, som ikke eksisterer!« Dumt sludder! Der er intet, som vi har mere brug for end tilgivelse for synden!

Nu må jeg fortælle dig en oplevelse: Jeg holdt et møde i den dejlige by Zürich, i en kongressal. Der var en kæmpe forsamling. Mange måtte stå langs væggen. Jeg lagde specielt mærke til to unge mænd, som morede sig vældigt. Man kunne se på dem, at de var kommet af nysgerrighed. Den ene af dem havde et lille overskæg. Jeg tænkte: »Bare jeg kunne få sådan et overskæg.«

Da mit foredrag begyndte, satte jeg mig for, at jeg ville tale sådan, at også de to mænd hørte efter. Og de hørte faktisk interesseret efter. Men da jeg for første gang nævnte »tilgivelse for synd« så jeg, hvordan manden med overskægget lo spottende og hviskede sin sidemand noget i øret. Det var - som nævnt - et meget stort lokale. De var begge to langt væk. Jeg kunne ikke høre, hvad han sagde, men jeg så det på hans ansigtsudtryk. Han sagde omtrent sådan: »Tilgivelse for synden! Typisk præstesludder! Du milde himmel!« Og dermed tænkte han: »Jeg er da ingen forbryder! Jeg behøver da ingen tilgivelse for synd!«

Og sådan siger du måske også? »Jeg er ingen forbryder! Jeg har ikke brug for tilgivelse for synd!« - Sådan noget lignende sagde han altså. Jeg blev rasende. Jeg ved, at raseri ikke er godt over for Gud. Jeg blev alligevel rasende. »Et øjeblik,« sagde jeg, »nu holder jeg et halvt minuts pause, hvor I skal svare ja eller nej til det spørgsmål, jeg nu stiller: Vil I for al evighed give afkald på syndernes forladelse, fordi I ikke har behov for tilgivelse for synd? Ja eller nej?« Og så stod jeg helt stille foran de tusind mennesker i et halvt minut. Pludselig så jeg, hvordan manden med overskægget blev helt bleg og endda holdt sig fast til væggen. Så forskrækket blev han. Det gik sikkert op for ham: »Nu siger jeg: Jeg er ingen forbryder! Men når det går mod døden, når det bliver alvor, så vil jeg nok alligevel gerne have syndernes forladelse. Jeg må ikke give afkald på det for altid.« Det må du

heller ikke! Eller hvad?

Der er en sætning, som jeg har hørt utroligt mange gang i mit liv: »Jeg gør, hvad jeg kan og så kan man ikke forlange mere.« Men tro mig: Jeg har aldrig hørt den fra mennesker under 40 år. Den unge ved godt, at hans liv er fuldt af skyld.

Først når vi hensynsløst har kvalt vor samvittighed, kan vi få os selv til at sige sådan. Og når nogen altså siger: »Jeg gør, hvad jeg kan, og så kan man ikke forlange mere«, så kan jeg svare: »Du er over 40 år. Det er åreforkalkning, sådan som du taler. Det er en hensynsløst ødelagt samvittighed!« Så længe vor samvittighed endnu ikke er kvalt, ved vi udmærket, at der ikke er noget, vi behøver mere, end tilgivelse for synden.

For år tilbage optrådte Bill Haley i Essen. Han er en musiker. Tusinder af unge kom for at høre ham og hans band. Ved det første musikstykke hørte de endnu efter, ved det andet var de allerede i bevægelse, og ved det tredje nummer begyndte de langsomt men sikkert at hærge hele salen. Skaderne løb op i flere millioner kroner. En ung politibetjent fortalte mig: »Jeg sad oppe foran og måtte holde mig fast til stolen for ikke at blive revet med.«

Den næste dag gik jeg gennem den indre by. Der ser jeg tre unge stå sammen, som så ud, som om de havde været med aftenen i forvejen. Jeg gik hen til dem og sagde: »Goddag! Jeg vil vædde på, at I også var til Bill Ha-Jey-koncert i går aftes!« »Selvfølgelig, hr. præst!« »Nå?« sagde jeg, »kender vi hinanden? Hvor heldigt! Sig mig engang, jeg forstår det ikke: Hvorfor hærgede og ødelagde I hele koncertsalen?« Og så fik jeg til svar: »Åh, pastor Busch, det var af ren fortvivlelse!« »Hva'?'« spurgte jeg, »fortvivlelse over hvad?« Så svarede han: »Ja, det ved vi heller ikke.«

Den store danske teolog og filosof Søren Kierkegaard fortalte engang fra sit eget liv, at han som barn ofte gik tur med sin far. Undertiden blev faderen stående lidt og så eftertænksomt på sin søn. Så sagde han: »Kære barn, du går rundt i en stille fortvivlelse.« Da jeg læste det, tænkte jeg: Når man har været storbypræst i 40 år, så ved man, hvor rammende det egentlig er.

Og nu spørger jeg: Kender du også denne indre fortvivlelse i dit liv? Så vil jeg sige dig, hvor den kommer fra. Lad os foretage en opdagelsesrejse til vores eget hjerte. Jeg vil bruge et billede. Som præst i Ruhr-området har jeg ofte været på tur i minerne. Det er spændende.

Man tager arbejdstøj på, får en beskyttelseshjelm på hovedet og så suser man ned i dybet i en elevatorstol f. eks. til ottende etage. Om man kan komme længere ned? Ja, men det gør man ikke, for nedenunder er »sumpen«. Her samler minevandet sig, og det kalder minearbejderne for »sumpen«. Mens jeg var i Essen, skete det engang, at en elevator-line sprang og den susede videre ned i dybet - til sumpen. Forfærdeligt!

Denne sump i minegangene er for mig blevet et billede på mennesket. Vi ved alle sammen, at der er flere »etager« i vores liv. Vi kan for eksempel se glade ud og gøre et godt indtryk - men indeni ser det hele anderledes ud. Man kan le - og alligevel være forfærdelig ked af det hele.

Sådan kan man lade, som om livet er en leg - men inderst inde i vores sjælsliv, på bunden af vores hjerte, sidder den dybe fortvivlelse. Det siger lægerne, filosoferne, psykologerne og psykiaterne. Film og romaner handler om det.

Det er uhyggeligt, hvordan fortvivlelse og angst ind imellem stiger op til overfladen. En psykiater sagde til mig: »Du aner ikke, hvor mange unge mennesker, der sidder i mit konsultationsværelse!«

De fleste mennesker spørger ikke, hvor fortvivlelsen og angsten kommer fra. De forsøger bare at blive fri for den - ved at flygte ind i rusen. Men det er klogere at se realiteterne i øjnene.

Fortvivlelsen dybt i menneskets indre er efter alt at dømme et billede på vores tid. Det overraskende er bare, at Bibelen allerede for 3000 år siden har beskrevet det. Den siger: »Hvor hjertet er genstridigt og modløst.«

Og ser du: Bibelen siger os også, hvorfor det er sådan. Den nævner mange grunde: At vi siden syndefaldet er fjernt fra Gud, at vi siden da har levet uden for vores egentlige element - Gud er vort

oprindelige element - at vi inderst inde frygter Guds dom over vores liv. Men den vigtigste grund til den dybe fortvivelse i vores hjerte er vores skyld over for Gud.

Det er det store problem i vores liv, som vi ikke selv kan klare. Og det mærker vi. Og derfor findes denne dybe fortvivelse i vores hjerter.

Har vi brug for tilgivelse for synden? Naturligvis behøver vi tilgivelse for synden! Ja, der er ikke noget, vi har mere behov for, end tilgivelse for vor synd.

Hvad er så synd? Synd er adskillelse fra Gud. Vi er allerede fra fødslen syndere. Lad mig bruge et eksempel: Et barn født i England under krigen havde sikkert intet imod os tyskere, men det tilhørte alligevel fjendens lejr. På samme måde bliver vi fra naturen født i den lejr, som er Guds fjende: denne verden.

Sådan er vi fra naturen allerede adskilt fra Gud. Og nu fjerner vi os mere og mere fra Gud, idet vi opbygger en mur af skyld. Alle overtrædelser af Guds bud er som sten, vi murer op. Sådan er synden en uhyggelig virkelighed.

Nu må jeg fortælle, hvordan det første gang gik op for mig, at synden er en uhyggelig virkelighed, og at man ikke kan gøre sine synder gode igen.

Jeg havde en vidunderlig far, som jeg havde et virkelig tæt forhold til. En dag, da jeg arbejdede med en eksamensopgave på kvistværelset derhjemme, råbte nogen nedefra: »Wilhelm!« - det hedder jeg nemlig. Jeg stak hovedet ud og spurgte min far, som havde råbt efter mig: »Hvad sker der? Hvor brænder det?« Han sagde: »Jeg skal til byen, vil du med? Det er altid hyggeligere at være tol!« »Åh, far,« råbte jeg tilbage, »jeg er lige midt i noget meget vigtigt til min eksamen. Det passer mig meget dårligt.« »Så går jeg alene,« sagde han.

14 dage senere var han død. Det var skik hos os, at den døde blev opbevaret i huset, og sønnerne skiftevis sad vagt ved den åbne kiste. Det var en stille aften. Alle sov. Jeg sad alene ved siden af den åbne kiste. Pludselig huskede jeg, hvordan min far 14 dage tidligere bad mig om at følge med ham til byen. Men jeg sagde nej! Jeg så på ham og sagde: »Åh far, spørg mig en gang til! Og hvis du synes, at jeg skal gå 100 kilometer med dig, så gør jeg det!« Men hans mund var lukket. Da gik det op for mig: Denne lille kærlighedsløse handling er en uhyggelig virkelighed, som jeg aldrig nogen sinde kan gøre god igen.

Forstår du, hvor megen skyld, der er i vores liv, hvor mange forsømmelser, vi har? Hvordan skal vi kunne leve, når skyld og forsømmelse bestandig følger os? Uden tilgivelse for synden kan vi i virkeligheden ikke leve et lykkeligt liv.

Og i døden? Hvad da? Vil du tage al din skyld med ind i evigheden? Jeg har ofte forestillet mig, hvordan det må være. Jeg er jo faktisk tæt på at skulle dø. Man holder måske fast i en elsket hånd. Men så kommer det øjeblik, hvor jeg også må slippe den. Og så sejler mit livs skib i tavshed ind foran Guds ansigt.

Tro mig: Engang står du også foran Ham! Med al din skyld og alle dine forsømmelser foran den levende og hellige Gud! Det bliver forfærdeligt, når du opdager: »Hele min skyld og alle mine forsømmelser har jeg taget med mig!«

Har vi behov for synderne s forladelse? Der er intet, vi behøver mere - ikke engang det daglige brød!

(Fra "Gud ja! men Jesus?" - bogen er genudgivet ("Hvad skal jeg med Jesus") - gratis - [med studiepoplæg](#) - og kan downloades - [se hjemmesiden](#). - Shafan 30-07-11)